Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22. Den 15. August 1880. 29. Aargang.

Tale af Ældste Wilford Woodruff,

afholdt ved Kvartalskonferencen for Utah Stav, Søndag d. 30te Maj 1880.

(Fra «The Territorial Enquirer".

(Sluttet fra Side 336.)

Vi rejste derpaa til Sunset, hvortil nogle af dem fulgte os og flere besøgte os der; vi bleve ogsaa bekjendte med alle Stammens Høvdinger. Jeg kan med Sandhed sige, at vi have stiftet Fred med dem; og der er nu Fred mellem dem indbyrdes og ligeledes mellem Stammerne og de Hvide. Jeg ønsker her at sige, at vi Sidste-Dages Hellige ere blevne beskyldte for, at vi opmuntre Indianerne til Krig mod de Hvide samt at vi have forsynet dem med Vaaben, Ammunition osv., men disse Beskyldninger ere aldeles falske og kunne ikke støttes paa nogensomhelst Grund. Vi have tværtimod gjort mere for at oprette og bevare Freden mellem Nordamerikas Indianere end hele de Forenede Staters Regjering. De ere for Nærværende saa fredelige og ærlige, at vi ikke ere bange for at lade vore Heste eller vort Kvæg gaa løse, thi hvis vore Dyr skulde komme ind iblandt dem, ville de bringe dem tilbage til os. De have smukke Hjem i Sammenligning med dem, de engang havde, og de dyrke Jorden; og lad mig tilføje, at denne Navajostammens gode Stilling skyldes for en stor Del „Mormonernes" Indflydelse og Handlinger. Ingen Rejsende, som færdes iblandt dem, er nu i mindste Fare, hvad dem angaar, dersom han blot passer sine egne Sager og ikke blander sig ind i Andres.

Jeg ønsker nu at tale lidt om Apache-Indianerne. De anses for at være den værste og frygteligste samt mest krigerske Stamme paa det amerikanske Kontinent. Andre Menneskers Liv regne de for Intet; de dræbe og skalpere store Mængder af deres Fjender og ere en sand Frygt og Rædsel for Regjeringen. Det var denne Stamme, som dræbte George A. Smiths Søn for nogle Aar siden. Jeg havde stor Lyst til at besøge dem og blive bekjendt med deres Krigshøvding Petone. Han er en stærk, ung Mand og saa smuk en Personlighed, som I kunne finde i hele deres Stamme. Hans Tapperhed og Duelighed i Krig er godt bekjendt af

Regjeringen og han er mange Gange bleven brugt som Spejder til at dræbe hans egne Folk for Penge. Jeg besluttede at besøge ham, thi vore Folk havde paa den Tid ingen Forbindelse med hans Stamme, og jeg ønskede tillige at aabne Evangeliets Dør for dem. Jeg er efter min Tilbagekomst bleven spurgt af mine Venner, om jeg ikke var bange. Mit Svar har altid været nej. Jeg undrer mig over et saadant Spørgsmaal, thi jeg var jo beskjæftiget i en god Sag og vidste, at jeg vilde blive beskyttet. Desuden gik jeg som en Ven af Indianerne, og naar disse først forstaa, at man i Virkeligheden er deres Ven, saa er man aldeles sikker. Jeg besluttede at besøge disse Indianeres Lejr tilhest, uagtet jeg ikke havde redet tyve Mil i tyve Aar førend jeg kom til hine Bjærge. Omtrent paa samme Tid, som vi begave os paa Rejsen, var Petone taget til Bjærgene paa Jagt og saaledes mødtes vi paa Halvvejen. Da vi traf sammen, havde vi naturligvis Tolk, som fortalte ham, hvem jeg var. Han sagde, at han var meget glad ved at stifte Bekjendtskab med mig, hvilket virkelig ogsaa var Tilfældet. Eftersom det var henimod Aften, da vi mødtes, lejrede vi os tilsammen for den Nat og jeg fortalte ham mit Ærinde, nemlig at jeg var kommen til ham og hans Stamme for at vise dem deres Vildfarelser og hjælpe dem til at forbedre deres Liv. Han udtalte atter sin Glæde over at se mig og sagde, at han havde syv Indianere med sig paa denne sin Jagt og at jeg endelig ogsaa maatte tage med ham. Jeg svarede ham, at jeg vilde gjøre efter hans Ønske, men jeg fortalte ham ligeledes, at jeg var en Herrens Tjener, som besad Præstedømmet, at jeg havde Evangeliet at forkynde ham og hans Folk samt at jeg ikke vilde rejse sammen med nogen Kriger eller Indianer, ejheller nogen Anden, som ikke bøjede sig i Bøn til den Store Aand. Vi knælede derpaa alle ned og jeg bad til Herren om at staa mig bi i mine Bestræbelser for at hjælpe disse Folk, og at deres Høvdings Hjærte maatte blive opladt til at modtage Sandheden, og ligeledes at hans Folk maatte annamme Evangeliet. Vi holdt derefter Bøn regelmæssigt Morgen og Aften. Han lyttede til mig med stor Opmærksomhed, naar jeg talte til ham om vore Bønner og Nødvendigheden af at bede regelmæssigt. Vi talte sammen indtil langt hen paa Natten og den næste Morgen var han færdig til at tage afsted paa sin Jagt. Han iførte sig et Antilopskind, malede sit Ansigt saaledes, at det lignede en Antilop, og satte derpaa et Antilophoved med Horn ovenpaa sit eget Hoved. Da han var færdig, saa han i Sandhed skrækkelig ud. Han besteg en god Hest, det samme gjorde jeg, og vi brøde derpaa op tilsammen, uden at han tog nogen af sine Ledsagere med sig. I rask Galop fulgte jeg ham derpaa over Bjærgene. Vi red uafbrudt omtrent tyve Mil over Klipper, Kløfter, Høje og over næsten ethvert Slags Terrain, og jeg tror sikkert, at dersom jeg ikke havde havt saa god en Hest under mig, vilde jeg have brækket min Hals. Jeg kunde ikke lade være med at smile, naar jeg tænkte paa min eventyrlige Stilling, at jeg i fuld Galop red over Bjærgene i en Indianerhøvdings Spor for at komme til at prædike Evangeliet for ham. Vi fortsatte imidlertid Rejsen, men saasnart han saa en Antilop, slap han Tøjlen, lod sig glide ned af Hesten, lagde sig ned paa alle Fire og lod som om han spiste Græs, medens han hele Tiden nærmede sig Antilopen, der, saasnart han kom nær nok, beredte sig til at slaas, hvorpaa Petone skjød den. Han fældede 27 Antiloper paa denne Jagt, men i intet Tilfælde hengik

der mere end ti Minuter mellem det Øjeblik han først saa sit Bytte og til det laa tilberedt paa hans Saddel. Han flaaede dem lige saa hurtigt som han dræbte dem, lagde dem tværs over Saddelen og steg derpaa tilhest for at gjentage sin Bedrift. Vi rejste sammen i tre Dage, og jeg prædikede for ham, naarsomhelst jeg havde Tid og Lejlighed dertil. Tilsidst blev han saa interesseret for Sagen, at hver Gang vi gjorde Ophold, ønskede han at høre noget om „Mormonismen", selv om det kun var for 10 eller 15 Minuter ad Gangen. Efter hans Jagt tog jeg med ham hjem.

Ved en vis Lejlighed, medens jeg opholdt mig hos Petone, kom tre unge „Mormoner" — jeg har deres Navne — røgende paa deres Cigarer, og efter en kort Samtale anmodede de Høvdingen om ogsaa at røge. Han svarede nej og fortalte dem, at den store Aand havde lovet ham, at hvis han vilde ophøre med at røge Tobak og drikke Brændevin, skulde han leve og blive 110 Aar gammel, men hvis ikke, skulde han snart blive gammel og dø. Jeg henvendte mig derpaa til de unge Mænd og bad dem lægge sig denne Irettesættelse paa Hjærte og aldrig mere vise et saadant Exempel, i Særdeleshed for en Indianerhøvding. Jeg lagde Mærke til, at han aldrig røg Tobak, medens jeg var hos ham, og han var altid meget maadeholden i hele sin Levemaade. Jeg stiftede Bekjendtskab med den gamle Fredshøvding Pedro. Saa snart vi bleve bekjendte, satte vi os ned og talte med hinanden i fire Timer. Han lyttede med den største Opmærksomhed til hvad jeg sagde, og medens jeg talte, begyndte han tilligemed flere Andre, som stode i Nærheden, at græde ligesom Børn. Jeg har aldrig under nogensomhelst Omstændighed set en Indianer græde, undtagen naar Guds Aand har hvilet paa ham. Man kan slaa en Indianer og pine ham paa alle tænkelige Maader, ja aldeles sønderlemme ham, og han vil dog forblive ubevægelig, men naar de faa deres Øjne opladte for Evangeliet, foregaar en Forandring med dem, som er aldeles forskjellig til den, hvide Folk i Almindelighed gjennemgaa. Da hele Folket var bleven forsamlet, talte Petone til dem og fortalte hvem jeg var samt hvad jeg var kommen for. Saasnart han var færdig, ønskede Pedro at jeg skulde tale. Vi havde en temmelig lang Forsamling ved denne Lejlighed, og da jeg fortalte dem, at jeg var færdig til at rejse hjem, ønskede nogle af deres Høvdinger at gaa med mig til Salt Lake City for at se nogle af vore „Mormon" Høvdinger, og de vare omtrent færdige til at tage afsted, da nogle Sendebud fra Regjeringen ankom. Regjeringen havde ofte, som jeg allerede har fortalt Eder, kjøbt denne Petone til at være den behjælpelig ved Krig imod de andre Stammer. Jeg foreholdt ham, hvor ugudeligt og hvor stor en Forbrydelse det var at dræbe Mennesker for Penge, og jeg lod ham forstaa, at den Store Aand var vred naar han dræbte Nogen, undtagen i Selvforsvar. Han lovede mig derpaa, at han aldrig mere vilde dræbe Nogen for Penge eller med noget andet Formaal for Øje end at forsvare sig selv, og derfor nægtede han Regjeringens Sendebud sin Tjeneste, thi de vare komne for at sikre sig hans Hjælp i de nylig udbrudte Indianeruroligheder, som I Alle ere bekjendte med. Krigen var med en Gren af Apachestammen og ikke med Hovedstammen, som Nogle have antaget. Petone sagde dem ligefrem, at jeg havde talt med ham, og at han vidste, han havde taget for mange Skalpe allerede og vilde saaledes ikke gjøre det mere. Da denne Omstændighed medtog nogen Tid og det desuden var

temmelig silbig paa Aaret, besøgte de ikke Utah med os denne Gang. En saadan Forandring er foregaaet med denne krigerske og saameget frygtede Apache-Nation, at hvilkensomhelst hvid Mand, enten saa han er Mormon, Methodist, Presbyterianer eller noget Andet, kan idag rejse iblandt dem med sin Skalp sikker paa Hovedet, saalænge han opfører sig passende, hvilket jeg imidlertid med Bedrøvelse maa sige, at Mange ikke gjøre.

Fra denne Stammes Lejr tog jeg afsted, ledsaget af Broder Lot Smith, paa et Besøg til Moquis-Indianerne, til hvem jeg nu vil hendrage Eders Opmærksomhed; de bestaa ialt af syv Landsbyer, der ere beliggende omtrent 50 engelske Mile fra Sunset og omtrent ligesaa langt fra Moan Coppy. Jeg vil først fortælle Eder hvorledes de leve; deres Landsbyers Beliggenhed er mellem Himmel og Jord, højt oppe i Luften, eller fra fem til femten hundrede Fod over jævn Jord, paa Toppen af faste Klipper, hvor der ikke findes en eneste Haandfuld Jord. Husene ere byggede i den faste Sten og have maaske staaet i flere Menneskealdre. Deres Forfædre synes at have valgt dette Sted til Beboelse for lettere at kunne forsvare sig imod deres Fjender, Apacherne og Navajoerne. Under vort Besøg til en af deres Landsbyer kom vi til en stor Brønd, der var 70 Fod dyb og 100 Fod tværs over ved det Øverste samt havde fire terrasseformige Mure. Den nederste Terrasse, var omtrent 10 Fod i Firkant og Vandet i Brønden, som den omgav, var mellem 10 og 15 Fod dybt. Saasnart som jeg var bleven bekjendt med Folket og havde havt Tid til at se mig en Smule omkring, var der en Skik, der i Særdeleshed tiltrak sig min Opmærksomhed. Det var nemlig den, at deres gifte Kvinder bare deres Haar paa en naturlig Maade ligesom andre Folk, hvorimod de ugifte Piger, som have naaet en vis passende Alder, brugte Noget paa Hovedet, der lignede et Par Horn, med Haaret havet flere Tommer ivejret. Dette tjener til Tegn paa, at de ere giftefærdige. Saasnart de blive gifte, tages Hornene bort og Haaret bæres atter naturligt. En anden Ting, som interesserede mig meget, var Antallet af de Børn, jeg fandt i hver Landsby. Som en Almindelighed finder man ikke faamange Børn iblandt Indianerne, som hos de Hvide, og navnligen er dette Sandhed naar Talen er om de Sidste-Dages Hellige; men denne Stamme syntes at have ligesaa mange Børn, som man almindelig finder i en „Mormon“ Landsby af samme Størrelse. Den hele Stamme, bestaaende ialt af syv Landsbyer, har omtrent sex tusinde Indbyggere. Som jeg allerede har sagt, de bo højt oppe i Luften paa faste Klipper, der paa mange Steder have en lodret Højde paa 1500 Fod. Indbyggerne maa klatre op ad disse Mure for at naa deres Landsbyer. Omtrent halvvejs op ad Bjærget findes en stor fremstaaende eller overhængende Klippe, omtrent 12 eller 15 Fod bred og henimod 100 Fod lang, der tjener som en Slags Fold, hvori alle Faarene og Gederne drives om Aftenen fra Græsgangene ved Bjærgets Fod. Intet Rækværk eller Nogetsomhelst findes paa Klippens yderste Rand til at forhindre Mennesker eller Dyr fra at falde udenfor i Nattens Mørke, og dersom noget Dyr skulde falde eller springe over Klipperanden, maatte det tilbagelægge en Luftrejse paa omtrent 1000 Fod førend det atter kunde berøre Jorden, og dette vilde i Sandhed være mindre heldigt for baade Kjød og Uld. Kun et eller to Tilfælde kjendes, saa langt tilbage som man kan erindre, hvor Nogen er falden ned, og dog undrede jeg mig over, hvorledes de kunde undgaa det. Al deres Føde og Vand

samt Tilførsel af ethvert Slags maa Kvinderne bære op fra Sletterne nedenfor. En Sti, der er saa smal, at kun een Person kan benytte den ad Gangen, fører op til Byerne. Dersom Fjender skulde gjøre Forsøg paa at stige op ad denne, vilde nogle faa Indianere, opstillede ved Toppen og bevæbnede med Stene, let kunne knuse Hjærnen paa dem allesammen. Vi gjorde en hel Del Godt i disse Indianerbyer og døbte et stort Antal af Folket, ordinerede nogle af Høvdingerne til Præstedømmet og stiftede Fred mellem flere Stammer, som forhen vare fjendlige mod hverandre. Vi stiftede saaledes Fred mellem disse Indianere og Navajoerne, imellem hvilke der i flere Tidsaldere har existeret det største Fjendskab. Deres Forfædre flyede til Toppen af disse Klipper fordi de der saa sig istand til at kunne forsvare sig mod Navojoerne, og siden den Tid har et dødeligt Had existeret mellem de to Stammer. Nu er imidlertid Fred bleven gjenoprettet iblandt dem. Betragt deres Stilling idag! og dog ere vi som et Folk beskyldte for, at vi ophidse vore røde Brødre til Krig.

Jeg ønsker nu at hendrage Eders Opmærksomhed paa en anden Klasse, nemlig de østlige Indianere, som man kalder dem. Den af deres Landsbyer, som vi først besøgte, bestod af omtrent 3000 Personer. Disse Indianere ere alle spanske Elever, det vil sige, de forstaa allesammen det spanske Sprog. De ere næsten alle Katholiker og de have katholske Præster eller *padras* iblandt dem, maaske af spansk, italiensk, fransk eller mexikansk Herkomst; og da jeg forklarede Evangeliets Principer for dem, forstode de tilfulde, at det var Noget aldeles forskjelligt fra hvad Andre tidligere havde lært dem. I denne Landsby fandtes der omtrent et tusinde Personer, som aldrig før havde set en „Mormon" Eldste, men de forventede mig hvorsomhelst jeg rejste. Hvorledes de vidste, at jeg var i deres Land, er mere end jeg kan sige, desuagtet kjendte de mig. Som et Exempel vil jeg nævne et Tilfælde: Paa en af mine Rejser kom jeg tilligemed mine Brødre tilfældigvis tæt forbi en Zuna-Indianer, som arbejdede i en Majsmark, igjennem hvilken der gik en Vej. Saavidt vi kunne forstaa havde En eller Anden, der var kommen forbi, kjørt over Majsmarken og derved naturligvis beskadiget hans Sæd. Alle disse Indianere ere meget nøjagtige med Hensyn til deres Korn, thi de avle det ikke alene for øjeblikkelig Brug, men oplægge det tillige til Forraad. De have saaledes en Mængde Majs og tørret Græskar lagt op, som Forberedelse mod en Hungersnød, som de alle sige er ivente; deres Græskar tørre de i Solen, indtil de blive saa haarde som Sten, og saa lægge de ogsaa dem tilside. I syv eller otte Aar have de paa denne Maade bestræbt sig for at samle Forraad. Nu denne Zuna-Indianer, som jeg talte om, var meget bange for at Nogen skulde gjøre et nyt Forsøg paa at beskadige hans Majs, hvorfor han havde gravet en Grøft paa en saadan Maade, at hvis Nogen prøvede paa at kjøre over, vilde Vognen støde imod og gaa istykker. Da han saa os komme, sprang han op og spændte strax Hanen paa sit Gevær, men efter at vi vare komne nærmere, betragtede han os meget nøje, lod saa Geværet falde og udbrød: „Mine Mormon Venner! I kunne gaa tværs igjennem Kornet." Dette gjorde vi og vandt flere Miles Gjenvej. Vi naaede Landsbyen omtrent ved Solens Nedgang og forestillede os strax for Guvernøren. De have nemlig en Guvernør, som forestaar de timelige Anliggender, ligesom vore Biskopper, og en aandelig Raadgiver, som vaager over

Folkets aandelige Tarv. Vi fortalte Guvernøren, hvem vi vare og i hvad Ærende vi vare komne. Han var meget glad over at se os og førte os strax ind i det katholske Kapel, hvor han forsamlede sit Folk for at høre, hvad vi havde at sige. Som jeg allerede har bemærket, Folket talte det spanske Sprog, og da en af Brødrene ogsaa kunde tale godt Spansk, begyndte han at fortælle dem om Aarsagen til vort Komme iblandt dem samt at underrette dem om deres Fædres Historie. Saasnart han var færdig, begyndte jeg at tale og benyttede omtrent tre Kvarter. Da jeg havde holdt op, var Klokken ti. Efter at jeg havde sat mig ned, stod en Mand frem, som jeg kaldte en Nephit, og sagde: Vore Mormon Venner, hvorfor ville I afbryde Forsamlingen saa pludselig? hvorfor ville I forlade os paa denne Maade? dette er den første Gang, vi have truffet sammen med Mænd, som kunde prædike Kristi Evangelium til os og som kunde give os Underretning om vore Forfædre samt vise os vor nærværende Stilling og udpege til os vor fremtidige Bestemmelse, hvorfor ville I nu forlade os saa hurtigt?" Min Ledsager sagde: „Vi troede I vare trætte og I have tillige Eders Kvinder og Børn her." „Dersom de ere trætte," svarede den samme Indianer, „lad dem saa gaa hjem, men vi ønske at høre Mere". Dette bragte mig atter paa Benene, og jeg satte mig ikke ned igjen for over tre Timer, eller indtil langt efter Midnat. Jo, det er sandt, jeg satte mig ned en eneste Gang, thi medens jeg talte stod Landsbyens ældste Kvinde frem og begyndte at tale. Jeg holdt op og spurgte hende, hvad det var hun sagde. Hun svarede: „Da jeg var en lille Pige, fortalte min Bedstefader mig, at naar jeg blev gammel, skulde hvide Mænd komme til os fra Vesten, og de skulde bringe os vore Optegnelser samt give os vore Forfædres Historie og lægge en Plan til vor Frelse; de ere nu her". Aldrig i mit Liv har jeg nogensinde før overværet en saadan Forsamling.

Dette var een Aarsag, hvorfor jeg ønskede at henlede Eders Opmærksomhed paa nogle af de Aabenbaringer og Profetier, som findes hos Profeterne Ezekiel, Alma, Esaias og Nephi, med Hensyn til Efterkommerne af denne Josephs adspredte Levning. Herren er ved at begynde et stort Værk iblandt dette Folk. De lyttede til os med den største Opmærksomhed, og der fandtes ikke en eneste Mand, Kvinde eller Barn, som i mindste Grad lod til at være træt; selv Børnene syntes at tage dyb Interesse i Sagen, og saasnart jeg var færdig med at belære dem om et Princip, sagde de gjærne: „Veed De noget mere at fortælle os." Jeg forklarede saaledes det ene Princip for dem efter det andet, og de ønskede bestandig „Mere", indtil jeg begyndte at frygte for, at førend vi bleve færdige, vilde de vide omtrent Alt, hvad jeg selv vidste. Under min Tale maatte jeg tage deres Hustruer ved Haanden og lede dem til Mændene, idet jeg fortalte dem, at de maatte faa deres Hustruer beseglede til dem. „Hvorfor skulle vi have vore Hustruer beseglede til os?" spurgte de. Jeg fortalte dem, at naar de døde, vilde deres Hustruer ikke længere tilhøre dem, men dog vilde de, eftersom de Tid efter anden skulde komme frem af deres Grave, visselig ønske deres Hustruer og Børn til at være hos dem, og for at kunne sikre sig dem, maatte de faa dem beseglede til sig her i Livet. Førend jeg var færdig, vare de næsten allesammen smeltede til Taarer; flere gamle Mænd græd ligesom Børn, og jeg har aldrig set noget Lignende hos Indianerne, undtagen naar de have været under Guds Aands Indflydelse. Den

følgende Dags Morgen førend Daggry kom nogle af dem til Stedet, hvor vi vare, og gave os mange forskjellige Spørgsmaal; Nogle spurgte baade om dette og hint. Flere af dem havde ikke været tilsengs hele Natten, saa optaget havde deres Tanker været med hvad de havde hørt Andre havde vel været tilsengs, men kunde ikke sove. Efter at vi havde staaet op og vare paaklædte, spiste nogle af dem Frokost hos os og forbleve hos os til Klokken ni; og da vi endelig vare færdige til at tage afsted, sagde Guvernøren og de ledende Mænd, at de ikke kunde taale, at vi forlod dem, hvorfor de fulgte os omtrent 60 Mile. Jeg fremfører dette som et Exempel paa, hvorledes vi bleve modtagne samt for at vise det Gode, vi have været Redskaber i Herrens Haand til at udrette iblandt disse Stammer. Vi besøgte dernæst en større By, der kan betragtes som den fornemste Landsby i denne Egn, ligesom Salt Lake City er den ledende By i Utah. I denne By havde de deres eget Politi samt deres egne Dommere, Regler, Love og Indretninger; de betale ligeledes Skat og holde Landets Love. Deres gamle Patriark var over 80 Aar gammel og han modtog os med aabne Arme. Jeg havde megen Samtale med ham samt med Folket der paa Stedet. Jeg tror, at disse Indianere staa paa et højere Kulturtrin end nogen anden Stamme i de Forenede Stater. De ere ægte Indianere, og den gamle Høvding fortalte mig, at de aldrig blandede sig med Andre, saa stolte ere de over deres Herkomst; ingen hvid Mand tillades at gaa i deres Hustruers og Døtres Nærværelse, undtagen de kjende ham fuldstændig. Den gamle Høvding er temmelig rig; han har nemlig omtrent 9000 Faar, 500 Malkekøer, en stor Hjord Følhopper og er kort sagt den rigeste Mand i den Del af Landet. Nogle af deres Skikke og Sædvaner tiltrak sig min Opmærksomhed. Strax efter min Ankomst til Byen, lagde jeg Mærke til, at baade Koner og Piger bar Noget op paa Toppen af store Høje, af hvilke der fandtes to i Landsbyen. Der blev mig fortalt, at ingen Mand, Kvinde eller Barn var tilladt at feje Noget ud paa Gaderne, men at de maatte bære Fejeskarn og andet Lignende fra deres egne Døre op paa disse Høje. Jeg gik tæt forbi den ene af dem; den syntes at være omtrent 200 Alen i Omkreds. Alting saa i Sandhed meget net, rent og ordentlig ud hos disse Folk, og de bade sig alle regelmæssigt hver Lørdag. I næsten enhver Henseende syntes de at være forskjellige fra enhver anden Stamme. De se alle op til Israels Ældste for Evangeliet og tro igjennem dem at have Adgang til Sandhedens Kilde. Under vor Omgang med dem var vor Kjærlighed og Hengivenhed for dem saa stor, at vi kunde have nedlagt vort Liv for deres Skyld, og jeg har ofte havt den Følelse, at jeg med Glæde kunde tilbringe mit Livs sidste Dage iblandt dem, thi en Aand og Indflydelse, som I ikke kunne finde paa andre Steder, gjorde sig gjældende iblandt dem.

Herren har paabegyndt et stort, et meget stort Værk iblandt dette Folk og jeg ønsker, at mine Brødre og Søstre skulle forstaa dette. For en Tid siden vilde Prædiken til dem ikke have været til større Gavn end at kaste en Bold mod en Sten — den springer tilbage og falder unyttig til Jorden; men Herren udfører Alt i sin egen bestemte Tid. Hvad vi nu behøve er Missionærer til at gaa dertil og prædike for dem. Jeg skulde ønske, vi havde 500 unge Mænd dernede, som kunde lære det spanske Sprog, thi vi have Brug for et saa stort Antal gode Mænd til at prædike Evan-

geliet for disse Lamaniter. Vi have nogle faa Brødre iblandt dem for Nærværende og jeg har nylig talt med en af dem. Jeg vil endnu tilføje, at der iblandt de sidste Indianere findes Dommere og Domstole, og de paase, at Lovene blive haandhævede. En af deres Dommere syntes at have stor Interesse for retslige Sager og lagde Mærke til Domstolenes Forhandlinger i Salt Lake City samt Regjeringens Fremgangsmaade. Nogle af dem have Mormons Bog paa Spansk og de vente med Længsel paa Profetiernes Opfyldelse angaaende Israels Hus. De ere ogsaa begjærlige efter at modtage Præstedømmet og at annamme deres Begavelser. Hvormange af Eder kunne ikke lære en god Lektie af disse Indianere? I ere civiliserede Mennesker; I have Ephraims Blod i Eders Aarer og dog ere de mere nidkjære end mange af Eder. Vore Bønner burde bestandig opstige til Herren for Lamaniterne, saa at de store Forjættelser, som bleve givne deres Forfædre, maa hurtig gaa i Opfyldelse. Vi Sidste-Dages Hellige, Højpræster og Ældster, maa tage alvorlig fat og arbejde, ellers vil det vise sig, at vore lamanitiske Brødre ville gaa forbi os og at vi maa nøjes med at følge i deres Spor, men det er imidlertid vor Pligt og vort Privilegium, hvis vi benytte os deraf, at tage Ledelsen og lade dem følge efter. For mange Aar siden havde jeg en Drøm angaaende Lamaniterne. Jeg syntes, vi havde et Tempel, det samme Tempel, som vi for Tiden ere ifærd med at opbygge i Salt Lake City; det var opført af tilhugget Granit. Nu, da de drøftede Sagen enten de skulde bygge Templet af Mursten eller soltørrede Sten, sagde jeg i Aanden, at det aldrig kunde lade sig gjøre, thi jeg havde set Templet i mit Syn, og det var bygget af tilhugget Granit. Jeg drømte, at jeg udførte hellige Ordinancer i dette Tempel, og medens jeg en Dag var beskjæftiget hermed, aabnede den vestre Dør sig og en Skare Lamaniter eller Indianere kom ind. De syntes kun at skjænke liden Opmærksomhed til os, men begyndte strax deres Arbejde, og jeg syntes de kunde udføre Mere paa en Dag, end vi kunde en hel Maaned; ja, det var aldeles forbausende at se, hvormeget de kunde udrette. Nu var det kun en Drøm, men den havde Noget at betyde. Indianerne ville tage fat paa dette Riges Anliggender, og dersom vi ikke med Nidkjærhed udføre vore Pligter, ville de, som jeg har sagt, gaa forbi os. Deres Hjærter ere aabne for Modtagelsen af Evangeliet, og det er vor Pligt at staa dem bi samt erindre dem i vore Bønner. Jeg har virket for deres Bedste i en længere Tid og tror, jeg har udført i det Mindste lidt Godt. Jeg kan ikke forvente at leve for evigt i denne Tilværelse, ejheller kan nogen anden af mine ældre Brødre, hvorfor Ansvaret i sin Tid vil komme til at hvile paa Andre. Som Broder Teasdale sagde til vore unge Venner iaftes, den største Tilfredshed, som en Mand kan have, er Bevidstheden om et vel tilbragt Liv. Jeg tror den bedste Trøst, en Mand kan have paa sine gamle Dage, er Tanken om at han har tilbragt sit Liv paa en saadan Maade, at hvis han skulde leve det over igjen med den samme Kundskab og Erfaring, kunde han ikke forbedre det ret meget. Vi have i Sandhed et stort Arbejde foran os. Lad os derfor berede os for at opbygge Riget og rulle Guds Gjerning fremad til Sejr samt bestræbe os for at efterleve vor hellige Religion, saa at Guds Aand maa lede og styre vor Gang til vor Fader i Himmelen samt hjælpe os til at blive Arvinger i hans Rige. Maa Herren forunde os alle disse Velsignelser for Kristi Skyld. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Apostasi og nogle af dens Aarsager.

De Sidste-Dages Hellige burde sky Apostasiens Aand, ligesom de vilde sky Gift af den allerskadeligste og mest dødbringende Beskaffenhed. En fra Guds sande Orden frafalden Person er det foragteligste af alle Guds skabte Væsener, fordi han er troløs imod det største af alle Lys, forrædersk mod det højeste af alle Systemer og lader sig regjere af de mørkeste og bitreste af alle Indflydelser. Han søger at nedbryde det Værk, som han tidligere var ifærd med at opbygge og som han fremdeles har en indre Bevidsthed om eller Frygt for at være sandt. Heraf kommer den store Fordømmelse og Byrden af den skrækkelige og tærende Sjælekval, som den Almægtige lader hvile paa ham. Med Hensyn til denne Klasse siger Herren gjennem Profeten Joseph: „I, som ikke høre mig, vil jeg forbande med den største af alle Forbandelser."

Maaden, hvorpaa vi kunne undgaa at komme i en saa beklagelig Stilling, er at undfly de Betingelser, som lede dertil. Hovedaarsagen, hvorfor en Person falder fra den levende Guds Kirke, er, at han mister den Helligaands Kraft og Bistand. Følgelig burde Ens største Formaal være, at undgaa enhver Ting, som er skadelig for denne Aands velgjørende Indflydelse, thi under dens hellige Vejledning og Beskyttelse er man sikker mod Mørkets Fyrstes fordærvende Herredømme.

For at kunne vandre paa Livets snævre Sti, er det ikke alene nødvendigt at vi nøje skulle vogte vore personlige Handlinger, men tillige de indre drivende Paavirkninger, fra hvilke alle udvortes Gjerninger hidrøre, nemlig Hjertets Tanker. Den himmelske Filolofi, for hvilken Kristus staar som Hoved, paalægger os ikke alene Renhed og Hellighed i det Ydre, men ogsaa i det Indre. Derfor bestaar Zion af „de Rene af Hjærtet."

Udvortes Urenlighed har en fordærvende Indflydelse baade paa Sjæl og Legeme; indvortes Ukydsthed, selv om den ikke faar Lejlighed til at fremtræde i Handlinger, besmitter Sjælen. Det var denne høje, aandelige Filosofi, som Frelseren lærte sine Disciple, da han sagde: „Hver den, som ser paa en Kvinde for at begjære hende, har allerede bedrevet Hor med hende i sit Hjærte." Naar onde Tanker opkomme i Hjærtet, hvadenten de ere af sandselig Beskaffenhed eller Følger af Ærgjerrighed, Begjærlighed, Ondskab, Had eller nogen anden uædel Indflydelse, da søg at udrydde dem ligesom en omhyggelig Gartner vilde oprykke Ukrudtet, der ellers vilde skade eller aldeles tilintetgjøre de skjønne og værdifulde Planter, som voxe i Haven. Det er ikke muligt for Nogen, som elsker, opmuntrer og underholder syndige og ukydske Tanker, at gjøre Fremgang i dette Værk, thi Saadant er uforeneligt med den Allerhøjestes rene Aand, uden hvilken Ingen kan trives i Kirken, men Enhver, som er blottet for dens Kraft og Indflydelse, er udsat for strax at blive løsreven fra Faderens Værk.

For at beholde Herrens Aand og undgaa Frafald, er det nødvendigt at være virksom

og nidkjær i Forfremmelsen af Guds Riges Anliggender. Herren er visselig misfornøjet med den Lunkne og Ligegyldige og vil i sin Tid, ligesom der siges i Skriften, udspy dem af hans Mund. Og det er i Sandhed ikke let at forblive i en saadan Stilling i nogen lang Tid; Varme eller Kulde vil i Almindelighed snart paafølge og som oftest faar det sidste Overmagten. En gradvis Aftagen hos en Hellig i at opfylde sine daglige og tydeligste Pligter leder ofte til Frafald og Apostasi, men undertiden i en ringere Grad. De kolde og ligegyldige Medlemmer ere ikke af en saadan bestemt og virksom Karakter, at de strax blive til bitre og ivrige Modstandere, naar de forlade Kirken. Ikke desmindre er Saadannes Stilling meget beklagelig, thi uagtet de ere mer eller mindre levende i Legemet, ere de i Ordets sande Mening virkelig døde i Aanden.

Ingen kan bestaa i Liv og Samfund med Kirken og paa samme Tid tilfredsstille sin syndige og faldne Begiærlighed efter stærke Drikke. Det er ligesaa sandt som det var i fordums Dage, at „Drankere skulle ej arve Guds Rige", og den samme Sandhed er bleven bekræftet ved Inspirationens Aand i denne vor Tid. Sagen er desforuden tydelig og overbevisende i og for sig selv. Enhver, som tilfredsstiller sin Begjærlighed i den Retning, overtræder baade Guds og Naturens Love. Guds Aand vil ikke bo i et Tabernakel, som er fordærvet og gjennemtrængt af alkoholisk Forgift. Eftersom Besiddelsen af Guds Aand er Hovedbetingelsen for Liv og Fremgang i Kirken, maa Drikkebegjærlighedens Tilfredsstillelse før eller senere lede til Fornægtelse af Troen, og i alle Tilfælde vil det medføre Udelukkelse af Kirken, eftersom Drukkenskab er stridende mod Kirkens Love, og derfor utilladeligt indenfor dens Omraade.

Opsætsighed mod den lovmæssige Autoritet er en sikker Aarsag til Apostasi. Kristi Kirke er bleven oprettet med alle dens Embedsmænd, Raad og Anordninger, og Herren anerkjender sit Præstedømmes Handlinger, naar de udøves i Overensstemmelse med hans Befalinger. Og ligesom han anerkjender og understøtter dem, som han har bemyndiget og beskikket, saaledes vil han ogsaa bortdrage sine Velsignelser fra dem, som stride derimod.

Modstand og Opsætsighed kan tilskrives forskjellige Aarsager. Naar den viser sig i Forbindelse med de Ting, som henhøre til Guds Værk, er det imidlertid en Indgivelse af den samme Aand, som opæggede Satan til at gjøre Oprør mod den evige Fader, da Jesus blev valgt istedetfor ham til at udføre Frelsens store Plan. Lucifer søgte sin egen Ære, hvorimod den Enbaarne sagde: Fader, Æren tilhøre Dig.

Lad os iagttage dette vor Frelsers Grundprincip i alle Kirkens Anliggender. Naar man finder det nødvendigt at udvælge Nogen til at præsidere paa et eller andet Sted eller i denne eller hin Stilling, hænder det undertiden, at en eller flere Personer, med stor Selvbevidsthed om deres egen Duelighed og Fortrinlighed, indbilde sig, at de ere de eneste, som ere skikkede til at indtage saadanne Stillinger. Det er imidlertid meget sandsynligt, at Aanden vil udpege Andre, der maaske slet ikke selv forvente at blive valgte, hvilket ofte kan lede til Misfornøjelse og Forargelse for disse embedssøgende Individers Vedkommende og omsider til Opsætsighed mod den af Gud forordnede Myndighed; thi en saadan Optræden indbefatter alle de Egenskaber, som Lucifer lagde for Dagen i Raadet, nemlig Ærgjærrighed,

Hovmod og Opsætsighed. Dersom man ikke snarlig frigjør sig fra en saadan Aand, vil den visselig lede til Frafald og Apostasi. Det er en bydende Lov i Kirken, at de Opsætsige skulle udelukkes eller afskjæres. I August 1831 sagde Herren gjennem Profeten Joseph: „Thi sandelig siger jeg Eder, de Oprørske ere ikke af Ephraims Blod, hvorfor de skulle udkastes."

Der findes Nogle, som ere uforstandige nok til at ville fremføre, som Undskyldning for deres Opsætsighed og Ulydighed, at de ere mere indsigtsfulde, mere begavede og dygtigere end den Mand, som præsiderer. For det Første er en Person, som har en saadan Mening om sig selv, næppe istand til at bedømme sin egen Duelighed i Sammenligning med Andres, af den Aarsag, at han er tilbøjelig til at lade sig paavirke af Fordom til sit eget Gavn. Desforuden er det ikke altid Tilfældet, at den mest begavede og indsigtsfulde Mand er den mest nyttige i at opbygge Guds Rige. Tværtimod kan en Mand med sjældne Naturgaver være forholdsvis ubrugbar i Kirken. Jo før vi lære denne Lektie, desto bedre er det. Dette Værk er ikke af Mennesker, men af Gud, og Ingen kan forfremme det uden dem, som den Almægtige giver Magt og Naade dertil. Med andre Ord: den menneskelige Stræben maa bekræftes af den Helligaands Besegling, ellers bliver den unyttig og ufrugtbar. Da dette nu er en Sandhed, ses det tydeligt, at det ikke altid er den af Naturen mest begavede Mand, som er det nyttigste Redskab i dette store sidste Dages Værk, men derimod den, som er benaadet af Herren i den Grad, at han besidder den største Fylde af Guds Aands Kraft. Naar imidlertid ualmindelige Naturgaver — hvilke ere Guds Gaver — findes hos Nogen i Forbindelse med en ydmyg Sindsstemning og Renhed i Hjærtet, maa denne nødvendigvis være det nyttigste Redskab i Skaberens Haand til at gjøre Godt. Uden Ydmyghed og Oprigtighed vil den indsigtsfulde og begavede Mand være forholdsvis unyttig i Riget, fordi han vælger at følge sin egen Villie, hellere end at lade sig regjere af Guds Love. Det fremgaar altsaa tydeligt heraf, at det er den Almægtige og ikke Mennesker, som udfører hvad der bliver gjort; følgelig tilkommer han al Æren.

De Ærgjerrige, Indbildske og Oprørske kunne ikke trives i dette Værk, thi Gud vil ikke understøtte dem. Ydmyghed forbunden med Renhed i Tanker og Opførsel er den nødvendigste Bestanddel af en Helligs Livsregler. De Opblæste og Haardhjærtede staa i bestandig Fare for Apostasi, hvilken er den skrækkeligste Grav, hvori et Menneske kan falde.

I Kristi Kirke burde Alle agte og understøtte hverandre og i Særdeleshed være villige til at vedligeholde og forsvare Systemets Orden i alle dets Forgreninger. Hvad Kirken i denne Mission angaar, ville vi bemærke, at Medlemmerne og Embedsmændene i de forskjellige Grene bør understøtte deres respektive Præsidenter og Omrejsende Ældster, som ere beskikkede til at vaage over Hjorden, og paa den anden Haand bør disse bestræbe sig for at handle saaledes, at Brødrene, som arbejde under deres Ledelse, samt de Hellige i Almindelighed, kunne elske og agte dem samt skjænke dem deres fuldkomne Tillid. Ved Jagttagelsen af Kirkens Orden erkjende vi og underkaste os et Grundprincip, hvoraf Forsømmelse afstedkommer Utilfredshed og smager, i Forhold til Udstrækningen deraf, mer eller mindre af Mørkets Aand. Det er i Sandhed behageligt at betragte den almindelige Bered-

villighed, som gjør sig gjældende blandt de Hellige med Hensyn til at lade sig styre og vejlede i Overensstemmelse med Guds Kirkes Love og Orden; denne Tilbøjelighed bør opmuntres og forfremmes.

Overtrædelse af Kyskhedens Lov er en af de mest afgjørende Aarsager til Apostasi. Følgerne af denne Synd hviler paa Gjerningsmanden lig en fortærende Rust, thi Guds Aand vil ikke bo i urene Templer. Synden kan maaske være en Hemmelighed for alle Mennesker, med Undtagelse af Overtræderen selv, men Herrens Aand er vidende derom og drager bort fra det fordærvede Individ, ligesom en fintfølende Person, besværet af forpestet Luft, vilde fly fra et stinkende Lighus.

Det kan ikke indskærpes for dybt paa Alles Sind, baade Unge og Gamle af begge Kjøn, at Maaden, hvorpaa Troen kan bevares og Apostasiens skrækkelige Dom undgaas, er at holde baade Sjæl og Legeme fri for Ukysthed og Overtrædelse af enhver Skikkelse.

Præsident Budge og Selskabs Rundtur i Missionen.

I Forening med Præsident William Budge samt Ældsterne Moroni Snow og L. R. Martineau forlod vi Kjøbenhavn den 23de Juli om Eftm. Kl. 8 og ankom den følgende Dags Formiddag, efter en behagelig Dampskibsrejse, til Kristiania, Norge, hvor Præs. Jonas Halvorsen og andre af Brødrene mødte os ved Landingsstedet. Søndag d. 25de afholdtes to meget gode og vel besøgte Møder, i hvilke Præs. Budge og de to andre engelske Brødre talte til den store Forsamling af baade Hellige og Fremmede under Indflydelsen af Herrens Aand. Deres Taler oversattes paa Dansk af Broder Wilhelmsen. Om Aftenen gav Sangkorets Medlemmer en Koncert, der gjorde dem stor Ære. Efter at have besøgt Stadens Seværdigheder og nydt Brødrenes og de Helliges Gjæstfrihed samt behagelige Selskab, forlode vi Kristiania Onsdag d. 28de om Form. og rejste med Jærnbanen til Stockholm, hvor vi ankom den følgende Dags Formiddag Kl. 10. Her bleve vi hjærteligt modtagne af Præs. L. M. Olson og Ældste P. A. Løfgren, og allerede samme Aften overværede vi et Møde af de Hellige paa deres festligt smykkede Forsamlingslokale. Foruden den smagfulde Dekoration med Blomster og Grønt var der anbragt i en Bue tværs over Salens nedre Ende Følgende: Welcome brethren. Præs. Budge og Ældste Snow benyttede Tiden i Aftenforsamlingen og Broder Olson fungerede som Oversætter. Søndagen d. 1ste August afholdtes to store Møder. Præsident Budge og Wilhelmsen samt Ældste Martineau talte i den første og Ældste Løfgren og Snow tilligemed Præsident Budge, Wilhelmsen og Olson i den sidste Forsamling. Herrens Aand var rigelig udgydt over baade Talerne og Tilhørerne og gode Lærdomme bleve givne. Tirsdag den 3die sagde vi Farvel til Brødrene og de Hellige i Stockholm og rejste med Jærnbanen til Gøteborg. Her modtoges vi venligt af Præs. O. N. Stohl. Dagen efter rejste vi op ad Gøta-Kanalen til Trollhættan, hvor vi traf sammen med Ældste C. H. Lundberg og havde om Aftenen et Møde med de derværende Hellige samt et betydelig Antal Fremmede. Om Torsdagen rejste vi tilbage til Gøteborg og havde ogsaa her et Møde med baade Hellige og Fremmede. Fredag Eftm. forlode vi Gøteborg og rejste med Dampskibet „Aarhus" tilbage til Kjøbenhavn, hvor vi indtraf den følgende Dags Morgen. Søndagen d. 8de August

havde vi tre større Møder i Kjøbenhavn, af hvilke de to første afholdtes paa en stor Sal i Nømersgade Nr. 22 og det sidste paa de Helliges eget Lokale i Store Regnegade; ikke mindre end 16 Ældster fra Zion vare nærværende. Om Formiddagen talte Brødrene Simon Christensen, H. F. F. Thorup, N. Wilhelmsen og Wm. Budge, og om Eftm. benyttedes Tiden af Moroni Snow, C. C. Asmussen, L. R. Martineau og Præs. Budge. Brødrene Jens Iver Jensen, J. Sørensen, Jakob Hansen, L. C. Mariager, John T. Thorup, P. A. Nielsen og H. J. Christiansen talte i Aftenforsamlingen og bare Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed samt Guds Riges Oprettelse paa Jorden, hvorefter Præs. Budge atter holdt en belærende og opmuntrende Tale til Forsamlingen; han udtalte saaledes sin fuldkomne Tilfredshed med sit Besøg til Skandinavien, samt med den gode Forstaaelse og Indflydelse, som syntes at være fremherskende iblandt de Ældste fra Zion og hele det arbejdende Præstedømme i Missionen samt de Hellige i Almindelighed, og han takkede de Hellige paa sin egen samt Medbrødres Vegne for den venlige Modtagelse, de havde nydt. De engelske Brødres Taler gjengaves paa Dansk af Ældste Andrew Jenson. Herrens Aand var rigelig udgydt under alle disse Møder og alle Tilstedeværende syntes at føle Kraften og Indflydelsen deraf. Den følgende Dags Formiddag afholdtes et Præstedømsmøde paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, hvilket overværedes af 20 Ældster fra Zion samt Ældste Gustaf Petterssen fra Kontoret og Ola Gøta, Missionær til Tydskland. I dette Raad, som varede omtrent 3½ Time, udtalte alle de tilstedeværende Zionsbrødre deres Følelser paa en fri og uforbeholden Maade, samt afgave korte Beretninger om Tilstanden i deres forskjellige Virkekredse. Flere fortrinlige Raad og Undervisninger bleve givne af Præs. Budge og Wilhelmsen og nogle Spørgsmaal bleve besvarede. Under Guds Aands behagelige Indflydelse gav den bedste Forstaaelse og største Enighed sig tilkjende, og en salig Glæde og Fred syntes at hvile over Enhver. Tirsdag den 10de rejste de engelske Brødre tilligemed Præs. Wilhelmsen og Andrew Jenson til Malmø, hvor en Forsamling blev afholdt om Aftenen. Ældsterne Martineau og Snow samt Præs. Budge benyttede Tiden og deres Taler gjengaves paa Dansk af Broder Jenson. Foruden ovennævnte Brødre vare ogsaa Præs. N. B. Adler samt Ældsterne Anders Hansson, Mons Nielsen, og P. A. Løfgren tilstede. Den følgende Dag vendte vi tilbage til Kjøbenhavn og Torsdag den 12te afrejste Præsident Wm. Budge samt Ældsterne Snow og Martineau med Dampskibet „Titania" til Stettin, hvorfra de igjennem Tyskland og Holland vil begive sig tilbage til Liverpool.

Vi kunne med Sandhed sige, at vi have nydt megen Glæde af Brødrenes Besøg og have modtaget mange Belærelser og Raad af Præs. Budge, hvis Dømmekraft og Visdom, grundet paa en mangeaarig Erfaring i denne Kirke, vi højlig skatte, og vi ere tillige forvissede om, at den Indflydelse, Brødrene have efterladt sig i de forskjellige Konferencer, som de besøgte, vil længe blive følt og erindret af Brødrene i denne Mission samt de Hellige i Almindelighed. Vi haabe nu at deres Besøg iblandt de tyske og hollandske Hellige maa efterlade en ligesaa god Indflydelse, og at de maa have en lykkelig og behagelig Rejse tilbage til England.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste C. C. Asmussen løses fra at præsidere over Kjøbenhavns Konference,
Ældste Jonas Halvorsen fra at præsidere over Kristiania-Konference,
Ældste Ole Sonne fra at arbejde i Aalborg Konference,
Ældsterne A. P. Rose og Peter Nielsen fra at arbejde i Aarhus Konference og
Ældste Anders Hansson fra at arbejde i Skaane Konference.

Ovennævnte Brødre have under deres Ophold i denne Mission lagt for Dagen den Nidkjærhed og Virksomhed, som i Almindelighed karakteriserer vore Ældster fra Zion, og ville nu efter et vel udført Arbejde vende tilbage til deres Hjem og Familier i det fjærne Vesten med vort næste Emigrationsselskab. Vore bedste Ønsker og Velsignelser ledsage dem.

Ældste Hans Funk beskikkes til at præsidere over Kjøbenhavns Konference og
Ældste Christian Hogansen til at præsidere over Kristiania Konference.

N. Wilhelmsen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Ombord paa Dampskibet „Wisconsin", den 20de Juli 1880.

Præs. N. Wilhelmsen.

Kjære Broder!

Da vor Sørejse nu nærmer sig sin Ende, er det mig en Glæde at kunne meddele Dem, at denne har været over al Forventning heldig. Vejret har hele Tiden været saa gunstigt, som vi kunde have ønsket os det. Storm have vi været ganske fritagne for, og den Blæst, der har været, har kun mildnet os Virkningerne af den brændende Sol. Kun meget faa af Emigranterne have været søsyge og intet Dødsfald har indtruffet. Vort Ophold paa Dækket har kun enkelte Gange været afbrudt formedelst lidt Regn, og Tiden har derfor i det Hele taget gaaet meget behagelig, naar undtages de forskjellige mindre Besværligheder, som en saadan Rejse altid medfører, og vi kunne med Sandhed sige, at Herren rigelig har velsignet os paa vor Rejse indtil denne Dag. Vi have havt ikke saa faa dansk-svenske og engelske Forsamlinger ombord, og i disse ere saadanne Raad og Instrux er blevne givne, som passede for vore særegne Omstændigheder. Kaptejnen samt hele Skibsmandskabet har under hele vor Rejse behandlet os med rosværdig Høflighed og Velvillie. Vi forvente ikke at komme til New York før iaften, da en tyk Taage forleden Nat sinkede os lidt.

Ønskende Herrens Velsignelse over Dem og alle de Hellige, der bleve tilbage i Skandinavien, undertegner jeg mig

Deres hengivne Broder i Evangeliet,
C. A. F. Orlob.

New York, den 21de Juli 1880.

Præs. N. Wilhelmsen.

Kjære Broder!

Vi ankom hertil iaftes Kl. 8, men Emigranterne forbleve ombord til idag tidlig paa Morgenstunden, da vi alle gik iland. Vi have i Sandhed havt en me-

get behagelig Rejse, meget behageligere end jeg havde forventet. Ingen Storm eller Søgang har besværet os, og de Hellige have tilsyneladende været meget vel tilfredse allesammen. Som Leder for Selskabet har jeg naturligvis havt en hel Del at bestille, men da jeg hele Tiden har været rask, har jeg med Glæde bestræbt mig for at udføre mine Pligter, saa godt jeg har kunnet. Alle Brødrene fra Zion, med Undtagelse af Wm. Clark, have nydt god Helbred paa hele Rejsen. Da vi forlode Liverpool, talte Selskabet, indbefattende de engelske Hellige, 757 Sjæle, men nu ere vi En mere som Følge af, at Broder Hans Petersens Hustru fra Aarhus Konference nedkom med en Datter d. 19de ds. Moderen tror sig at være stærk nok til at kunne følge med Selskabet, naar vi imorgen skal begynde vor Jærnbanerejse gjennem Staterne. Den 16de blev et Par ægteviet, nemlig Carl A. Sundstrøm og Emma Erickson fra Stockholms Konference.

Jeg føler mig meget taknemmelig til vor himmelske Fader for hans Velsignelser, som har fulgt os, og hans beskyttende Haand, som har været udrakt over os indtil Dato. Ikke et eneste Uheld er indtruffet, naar undtages en lille Dreng, der en Dag, medens han legede, var saa uheldig at faa sin ene Arm af Led. Han er imidlertid næsten fuldkommen rask igjen allerede.

Tiden tillader mig ikke at skrive mere. Modtag, i Forening med Brødrene paa Kontoret, en venlig Hilsen fra alle herværende Zionsbrødre, mig selv iberegnet, samt fra de emigrerende Hellige.

Deres Broder i Pagten,
N. P. Rasmussen.

Et godt Raad.

(Fra «Deseret News»)

De Helliges Indsamling fra alle Jordens forskjellige Nationer er en vigtig Del af de sidste Dages Husholdning. Det er Noget, hvorom de fleste af Fortidens Profeter vidnede, og det iværksættes af Guds Folk, som leve i denne Tidsalder. Alle Medlemmer i Kristi sande Kirke have Interesse for „de Udvalgtes Indsamling fra de fire Vejr" — fra Østen og fra Vesten, fra Sønden og fra Norden.

Den Nidkjærhed, som mange af de Hellige i Utah lægge for Dagen med Hensyn til at indsamle deres Slægtninge og Venner fra den gamle Verden, er meget rosværdig. Det er en Kjærligheds saavelsom en Pligts Sag og de, som anstrænge sig for denne gode Gjernings Fremme, ville ingenlunde miste deres Løn.

Der er imidlertid en Ting, som alle de, der ønske at yde Hjælp til de Fattiges Udfrielse fra Adspredelsen, tydelig burde forstaa, og det er, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige foretager sig ikke en almindelig henfynsløs Emigrationsforretning. Hensigten med at fragte Skibe og slutte Kontrakter med Jærnbaneselskaber er at indsamle de Hellige, i Overensstemmelse med Guds Aabenbaringer og Befalinger til sit Folk. Vi ønske ikke at benytte Præstedømmets Orden eller Indflydelsen af vor Organisation til at bringe de Ugudelige fra fjærne Lande til de Helliges Hjem, ejheller dem, som ingen Tro have paa vore Principer og hvis Interesser ikke ere forenede med Kirkens Medlemmers.

Der findes Nogle, som ere af den Mening, at vore Ældster gaa ud i Verden for at samle saamange Folk som muligt, og at de ligesom andre Emigrationsagenter overtale hvemsomhelst til at kommme til Utah. Dette er en meget stor Fejltagelse. Indsamlingsværket er en Følge af Evangeliets Forkyndelse, og vore Missionærer virke for at oplyse og overbevise saadanne Sjæle, som, saasnart Aanden af Evangeliet hviler paa dem, strax ønske at samles til Zion, og Ældsterne handle i Egenskab af deres Kaldelse som Vejledere og Beskyttere til dem, som ønske at gaa op til „Bjærgene" for at lære mere om Herrens Veje og „vandre paa hans Stier."

Det er ikke mere end hvad vi kunde forvente, at Nogle, som ikke ere med os, ville søge at tage Fordel af vort Indsamlingssystem og forene sig med os for en kort Tid af uædle Bevæggrunde eller maaske for „Brødets og Fiskenes"

Skyld. Men det er ikke nødvendigt, at vi med Villie eller Forsæt ere Saadanne behjælpelige. Vi maa ofte finde os i den Skuffelse at se dem, som vi havde forventet skulde bære gode Frugter, vende Ryggen til Sandheden og lide Skibbrud paa deres Tro, men vi behøve ikke forsætlig at anvende vor Tid og vore Midler paa at hjælpe Folk til Zion, som vi forud kunne bedømme vilde føje sig til det modstridende Element og som efter al Sandsynlighed aldrig vilde forene sig med Kirken. Det er ikke saa sjælden Tilfældet, at en eller anden god Hellig i Zion sender Midler til en Slægtnings eller Vens Emigration fra England, Skandinavien eller andre Dele af Europa, uden at de i Forvejen kjende det mindste til Personens Karakter, Tro eller Moralitet.

For adskillige Aarsagers Skyld raade vi til Forsigtighed i denne Sag. For det Første er vor Mission, som vi have omtalt, kun for „Indsamlingen af de Hellige", ikke de Ugudelige. For det Andet have vi vort Kontor i Liverpool i denne Hensigt, og dets Overenskomster med Dampskibs- og Jærnbaneselskaber ere kun bestemte for hvad man kalder „Mormon-Emigrationen." For det Tredie kunne de Fordele, som ere sikrede vore Folk ved Overfarten, ikke ad ærlig Vej erholdes af Saadanne, som ikke ere af vor Tro, ifølge den indgaaede Overenskomst med Dampskibsselskabet og dettes Forstaaelse med andre lignende Selskaber, imellem hvilke der existerer en gjensidig Forstaaelse med Hensyn til Priserne for Befordring af Passagerere over Havet. For det Fjerde kunne hverken de Ældste, som arbejde for den gode Sags Fremme uden Betaling, ejheller de Hellige, som sende Penge for deres Venners Rejse, føle sig erstattede i nogensomhelst Grad, naar Passagereren, hvis Emigration man har betalt og som paa hele Rejsen har været beskyttet og draget Omsorg for uden Godtgjørelse, vender dem Ryggen og forbander sine Velgjørere for al deres Besvær.

For at den tilbørlige Dømmekraft kan blive udøvet i denne Sag, vil det være raadeligt for dem, som ønske at hjælpe deres Venner hjem, at de først lade Efterspørgsel blive gjort med Hensyn til Værdigheden af dem, som ere Gjenstand for deres Velgjørenhed. Send Saadannes Adresser, som I ville hjælpe, til Kontoret i Liverpool (eller i Kjøbenhavn), ledsaget, hvis muligt, af et lille Pengebeløb til at dække Udgifterne ved en Jærnbanerejse, saa at en eller anden dertil skikket Broder kan blive sendt til Stedet for at indhente den nødvendige Oplysning i Sagen. Tilstedeværelsen af nogle faa Apostater eller Individer, som finde Behag i at modarbejde de Brødre, der lede Selskabet, eller Personer, være sig Mænd eller Kvinder, hvis Exempel og Indflydelse er umoralsk eller syndigt, er aldeles ikke ønskeligt ombord paa Skibene eller i Jærnbanevognene, iblandt et Selskab af Sidste-Dages Hellige, som elske Orden, Enighed og Fred, og hvis Hensigt med at indsamles er at tjene Herren deres Gud.

Vort fælles Ønske er at faa saa lidt af Babylon som muligt bragt til Zion. Vi have ingen Tilbøjelighed til at forhindre Nogensomhelst, hvad Sekt eller Race han eller hun end maatte tilhøre, fra at nedsætte sig i nogen Del af vort Territorium — thi Utah er et frit Land — men de Helliges Indsamling er et Foretagende, der i og for sig selv er stort og besværligt nok, og er allerede forbunden med Arbejde, Vanskelighed og Udgifter nok, uden at man ydermere skulde tilføje den Besværlighed at blande de Ugudelige med Israel og bringe fra fjærne Lande til Zion Saadanne, som ikke ville forblive hos de Hellige, og som, hvis de forblive, dog ikke ville virke sammen med disse eller gjøre Noget for Herrens Sags Fremme.

Vi give derfor disse faa Ord som Raad til Alle og Enhver, som har til Hensigt at sende Midler til Venners Rejse fra fjærne Lande. Gjør Alt, hvad I kunne, for at hjælpe de Fattige hjem, men bortkast ikke Eders Midler og spild ikke Eders Tid til ingen Nytte med at bringe til Zion dem, som ikke ville eller kunne blive en Del af Zion.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.